

NE FÉLJETEKI!

Zöldi Józsefné

Egy csodálatos nap múlt el! Az utolsó sugarak csillantak meg a Galileai tenger hullámain, mielőtt a Nap végleg lebukott volna a sziklák mögött. A hegyek felől hűs szellő kezdett fújni, mint forró nap után a felüdülést adó hűvös éjszaka ígérete. Jézus egész nap tanította az embereket, és mikor már esteledett, ő maga elégítette meg őket, hogy megszorította öt kenyeret és két halat. Mind az ötezren jóllaktak, még maradt is bőven! ? Csak Isten képes erre! ? ujjongott a lelkük, mert sokan hitték abban az órában, hogy Jézus a Messiás! A sokaság csak lassan tért nyugovóra, mert szerették volna, hogy ez a nap sose múltjon el. De néhány bíborvörös sugár figyelmeztetett, hogy közel az éjszaka. Jézus maga köré gyűjtötte tanítványait.

- Menjetekek át hajóval a túlsó partra, míg elbocsátom a sokaságot!

Szívükben örömmel, bizalommal indultak a sötétedő vizekre. Szinte új erővel feszültek az izmok, merültek az evezők. Biztosan haladt a kis hajó egyre beljebb, a tenger közepe felé.

Jézus már egyedül volt. Felment a hegyre, hogy imádkozzon, beszélgessen Atyjával. Ilyenkor mindig bekapcsolódott lelke a Menny csodálatos légkörébe, Atyja szeretetébe, abba tündöklő, tiszta világba, amit otthagytak az emberekért. Ezek a csendes órák voltak számára a legkedvesebbek.

A hajó egyre nehezebben haladt, mert erős szél kerekedett. Magasra emelte a hullámokat, így a hajó is igencsak táncolt rajtuk. Rádásul szembe fújt, így alig haladtak valamit. Az éjszaka lassan múltóban volt, és a tenger még mindig nem csendesedett.

Egyszer csak valami fehérséget láttak közeledni a hajó felé a vízen. A part még nagyon messze volt, nem tudtak másra gondolni, minthogy valami furcsa lény, vagy kísértet közeledik. Most rémültek meg igazán! A viharokhoz, erős hullámokhoz hozzászoktak már, hiszen halászok voltak többnyire, de ezzel a fehérséggel nem tudtak mit kezdeni. És egyre jobban közeledett? Mikor kiáltozni kezdtek félelmükben, Jézus ? mert Ő jött feléjük a tengeren ? kedvesen szólt hozzájuk:

- Bízatek! Én vagyok! Ne féljetekek!

Péter nagyot gondolt:

- Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vizeken!

- Gyere! ? biztatja Jézus.

Péter kilépett a hajóból, és elindult a habokon. Jézusra nézett, felé sietett. Milyen csodálatos pillanat! Olyan könnyűnek érezte magát! Pillantása Jézus biztató tekintetébe kapcsolódott, úgy érezte, mintha körülöttük megszűnt volna a világ. De hirtelen mást is észrevett. Nem csak Jézust látta már, hanem a közeledő hullámokat is, érezte az újra feltámadó szélorkánt. Ettől nagyon megrémült. Szeme már nem Jézus szemébe nézett.

Érezte, hogy lába merülni kezd. Ijedten kiáltott fel:

- Ments meg, Uram, mert elveszek!

Jézus azonnal felemelte őt, és szelíden fedtte:

- Kicsiny hitű, miért kételkedsz?

Mikor beléptek a hajóba, mindjárt elállt a szél. Csendes lett a tenger, sima a víztükör. A tanítványok Jézus lába elé borultak, és kimondták a tegnap este született vallomást, ami most még erősebb lett szívükben:

- Bizony, Isten Fia vagy!

Milyen sokszor vagyunk mi is egyedül a vizeken. Mikor Jézus szavára elindulunk boldogan, bizakodva, eszünkbe sem jut, mi minden várhat a tengeren. Nemrég láttuk szeretetének csodáját, és szívünkben nincsen kételkedés. Erősnek, boldognak érezzük magunkat, csak éppen arra nem gondolunk, hogy ezt az érzést az Úr közelsége hozta létre bennünk. Jézus szavára bátran indulunk. Nincs is addig semmi baj, míg fel nem támad a szél. Az ellenszél! Ami nemcsak haladásunkat akadályozza, de a hajó biztonságát is veszélybe sodorja. A hullámok magasra csapnak, és szívünkben megszületik a félelem. Talán még akkor sem gondolunk arra, hogy Jézus nincs ott velünk! Egyedül küzdünk, harcolunk, próbálunk életben maradni. De sokszor az egész esélytelen küzdelem. A problémák nem csitulnak, hanem egyre fenyegetőbbek lesznek.

És akkor jön az Úr! Milyen sokszor mi sem ismerjük fel, olyan váratlanul, nem várt formában jön felénk. Csak akkor ismerünk rá, amikor megnyilatkozik. Biztató szava elsöpör minden félelmet! ? ?Bízatek! Én vagyok! Ne féljetekek! ? Milyen csodálatosak ezek a szavak a vihar közepén! Ne féljünk, mert Ő van! Kezében tarja életünket, tud a helyzetünkről, figyelni küzdelmünket! És kész segíteni! Szavára bizalom ébred szívünkben. Mint Péter, mi is bátran indulunk akár a habokba is az Úrral, hogy átéljük jelenlétének csodáját! És a találkozást de sokszor akadályozzák meg a hullámok, a szél! Milyen sokszor merülünk el éppen azért, mert nagyobbak látszik a próba, mint a kimenekedést adó Isten! Mert kételkedünk megtartó erejében. Milyen végtelen az Ő kegyelme, hogy innen is szelíden emel ki, és biztonságba helyez! És mikor Ő újra a hajóban van, eláll a szél? Ővele minden egy csapásra megoldódik! Csak azért, mert Ő ott van! Nagyobb a szeretete, türelme irántunk, minthogy valaha is megérthetnénk! Kérjük mindig az Urat, hogy jöjjön velünk! Mert jelenléte csodálatos biztonságot ad, vele könnyű az elhordozhatatlan is! De ha mégis elöreküld, engedelmesen induljunk el! Higgyük el, hogy akkor sem vagyunk egyedül! Szerető tekintete kísér utunkon, láthatatlanul is velünk van, és mindig időben ott lesz szabadításával, ha a próbák már veszélyesen nehezek. Az ilyen találkozások életünk legszebb pillanatai, szívünkben drága bizonyságok születnek: Bizony, Te vagy az

Isten Fia!

Forrás: www.keresztenydalok.hu